

РЕШЕНИЕ

№ 5309

гр. София, 30.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 26.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **4794** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба вх. № 13162 от 14.05.2013 г., подадена от Н. Р. Н., чрез упълномощения адв. Х. Г., срещу заповед за задържане на лице рег. № 632/18.04.2013 г., издадена от полицейски орган при 08 РУП при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ – МВР, с която жалбоподателят е задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при липса на компетентност, в нарушение на административно-производствените правила – тъй като жалбоподателят не владее писмено български език, поради което е следвало да му бъде назначен преводач; в противоречие с материалния закон, при необоснованост и несъответствие с целта на закона, тъй като към момента на издаването на заповедта не са били налице данни Н. да е извършил престъпление по смисъла на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Жалбоподателят иска от съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата.

Ответната страна – полицейски орган при 08 РУП при СДВР – МВР – не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане на лице рег. № 632/18.04.2013 г., издадена от полицейски орган при 08 РУП – СДВР, Н. Р. Н. е задържан за срок до 24 часа. Заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като в текста ѝ е посочено като фактическо основание за издаването ѝ проверка за извършено престъпление по чл. 206 от НК.

Видно от приложените по делото доказателства, при задържането му на 18.04.2013 г. жалбоподателят е подписал декларация за запознаване с правата му и е декларирал, че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, като е посочил името на адв. Х. Г. и мобилен телефон. Удостоверено е, че се е обадил на посочения адвокат в 00:03 ч. Посочил е, че има здравословни проблеми, изразяващи се във високо кръвно, но не желае медицински преглед. Поискал е за задържането му да бъде уведомена А. Н., като е удостоверено, че се е обадил в 00:05 ч.

Представен е и протокол за личен обиск на лицето от 18.04.2013 г., подписан от задържания и от полицейския орган и разписка за върнати вещи и пари на задържано лице.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

Видно от докладна записка от 18.04.2013 г. от полицаи при 08 РУП В. до Началника на 08 РУП относно задържано лице за обсебване, на 18.04.2013 г. около 23:10 ч., заедно с колегите му Г. С., И. Б. и И. В. са били изпратени до 01 РУП – СДВР от ОДЧРО, където лице на име Н. Р. Н. е било засечено да управлява л.а. Б. К. ГТ с ДК [рег.номер на МПС], който автомобил е бил обявен за издирване с телеграма № 6043 от 14.02.2013 г. Лицето е задържано и отведено в 08 РУП – СДВР и е било предадено на ОДЧ. По разпореждане на ОДЧ автомобилът е бил задържан във вътрешния двор на 08 РУП – СДВР, като Н. си заключил автомобила лично. След консултация с ОДЧ, автомобилът е бил предаден с протокол за доброволно предаване и за проверка по случая.

От ст. полицаи П. Р. Т. – водач на автопатрулен автомобил 2-ра А. на 18.04.2013 г. е съставена докладна записка до началника на ОСОД – СДВР, относно обстоятелството, че на 18.04.2013 г. в 21:54 ч. са били изпратени от ОДЧ и видеонаблюдение с двама негови колеги на пл. Народно събрание за лек автомобил Б. [рег.номер на МПС]. Автомобилът бил открит пред хотел „Р.“, без видими липси, и бил предаден на АП17 01 РУП. В същия смисъл е и представената докладна записка от полицаи К. С. до началника на 01 РУП – СДВР.

Представена е разпечатка от справка за издирвано МПС, от която е видно, че л.а. Б. К. ГТ с ДК [рег.номер на МПС] е бил регистриран за издирване на 14.02.2013 г. по ЗМ 240/2013 г. на 08 РУ на СДВР.

С протокол за доброволно предаване на 18.04.2013 г. Н. Р. Н. е предал на И. В. В. – служител в 08 РУП – СДВР, процесния автомобил, свидетелство за регистрация на МПС част II с №[ЕИК] и автомобилен ключ. Като пояснения в протокола, жалбоподателят е написал на латиница, че автомобилът е на автокъща К. и го е взел, за да го пробва.

В съдебното производство са представени и документи от образуваното ДП № ЗМ-240/04.02.2013 г. по описа на 08 РУП – СДВР, пр.пр. № 36840/2012 г. От постановление за образуване на досъдебно производство от 31.01.2013 г. на прокурор при СРП е видно, че производството е образувано срещу Б. Х. П., в качеството му на търговски представител на К. Г. Е., за това, че на неустановена дата и месец през 2010

г. в [населено място], противозаконно е присвоил чужда движима вещ л.а. Б. К. ГТ с ДК [рег.номер на МПС] , която владее. Престъпление по чл. 206, ал. 1 от НК. С постановлението е разпоредено материалите по ДП, ведно с постановлението да се изпратят за разследване на 08 РУП – СДВР. В този смисъл е и представеното от жалбоподателя удостоверение от прокурор при СРП № 36840 от 06.06.2013 г.

С постановление за възлагане на процесуално-следствени действия по разследването от 12.02.2013 г., мл. разследващ полицай при 08 РУП – СДВР неправилно е посочил, че досъдебното производство е образувано срещу неизвестен извършител и с оглед установяване на обективната истина и авторството на деянието, е възложил на полицейски орган, определен от началника на 08 РУП – СДРР да извърши необходимите ОИМ за установяване на свидетели очевидци и за разкриване на извършителя на деянието. Разпоредено е да се обяви за общодържавно издирване лекият автомобил и да се установят свидетели очевидци на деянието.

На 19.04.2013 г. разследващият полицай е извършил разпит на жалбоподателя Н. Н., в качеството му на свидетел. По време на разпита Н. е повторил заявеното при задържането му, че автомобилът е собственост на автокъща „К.“, откъдето му е бил предоставен за изпробване, тъй като възнамерявал да го купи.

В съдебното производство е разпитан като свидетел Я. С. П. – адвокат. Свидетелят е бил помолен на 18.04.2013 г. от управителя на [фирма] да окаже съдействие на задържано лице, което е управлявало автомобил, предоставен му за управление от дружеството, тъй като свидетелят бил наясно със статута на автомобила. Св. П. се явил в 08 РУП и говорил с дежурния офицер. Предоставил му документи, от които се установявало, че автомобилът се държи от дружеството на правно основание – изпълнителен лист в полза на [фирма], в който е удостоверено осъждането на [фирма] да предаде държането на автомобила на [фирма]. Представил е и протокол от ЧСИ, от който е видно, че автомобилът е бил запориран, описан от съдия-изпълнителя и държането е предадено на [фирма].

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 19.04.2013 г., при отказ, удостоверен с подписа на един свидетел. Съдът приема, че връчването при отказ не е редовно, тъй като от направените вписвания от жалбоподателя върху документите при задържането му е видно, че не владее писмено български език, следователно връчването на заповедта е следвало да стане чрез преводач, който да го запознае със съдържанието ѝ или в присъствието на адвокат. Жалбата е подадена чрез 08 РУП - СДВР на 08.05.2013 г. – като по изложените съображения съдът приема, че е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 04 РУП – СДВР, съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, във вр. с чл. 53, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Национална полиция", дирекция "Миграция" и органите на

съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност", отряд за борба с тероризма и звената „Общинска полиция”. Видно от представената служебна бележка от 17.05.2013 г. от началник група „Човешки ресурси“ при 08 РУП-СДВР, издателят на оспорената заповед И. Б. Б. е държавен служител в МВР, на длъжност „командир на отделение” в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция” при 08 РУП на СДВР. Следователно издателят е полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР като служител в сектор „Охранителна полиция” на Столична дирекция на вътрешните работи.

Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед, които да обосновават нейната отмяна. В нормата на чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР са изчерпателно изброени елементите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лице: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; основанието за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 64 от ЗМВР, както и правото му: - да обжалва пред съда законността на задържането; - на адвокатска защита от момента на задържането; - на медицинска помощ; - на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане; - да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин; - да ползва преводач, в случай че не разбира български език. Жалбоподателят разбира български език, имал е възможност и се е свързал с адвокат, поради което неосигуряването на преводач, предвид липсата на искане в тази насока, не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не е довело до нарушаване на правото му на защита.

В атакуваната заповед е налице посочване както на правното основание за задържане на лицето – чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, така и фактическото основание – проверка за извършено престъпление по чл. 206 от НК.

В заповедта не е налице описание на фактическата обстановка, но такова описание се съдържа в доказателствата, представени по делото с административната преписка по издаване на оспорения акт. Съгласно цитираната норма на чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР задължителен реквизит на заповедта е правното основание за задържането, което в случая е посочено.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и в противоречие с целта, която законът преследва.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от ППЗМВР в случаите, определени от закон, полицейските органи имат право да задържат лица. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗМВР регламентира мерки за административна принуда с цел обезпечаване на дейността на полицейските органи, подsigуряване на своевременно протичане на мероприятията по установяване на самоличността на проверяваните лица, както и по опазване на обществения ред. Тези мерки нямат характер на мерки за наказание и за назиждане на лицата за осъществено от тях поведение в разрез с установените обществени правила.

От анализа на събраните по делото доказателства е видно, че в случая задържането е било извършено във връзка с наличие на данни за извършване на престъпление по ЗМ 240/2013 г. по описа на 08 РУП – СДВР. Не са налице обаче фактическите

обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Задържането под стража на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без дори да е необходимо да се уточнява характерът на престъплението. В настоящия случай обаче, видно от постановление за образуване на досъдебно производство от 31.01.2013 г. на прокурор при СРП, досъдебното производство е било образувано срещу конкретно лице – Б. Х. П., поради което не са били налице данни задържаното лице да е извършило престъпление.

Обсъдените по делото доказателства не обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно - наличие на "данни", че задържаното лице е извършило престъпление. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК, имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 63 от ЗМВР, са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление. В хода на съдебното производство, административният орган не е представил доказателства, които да установяват по безспорен начин наличието на данни за извършено от Н. престъпление. Обстоятелството, че същият е шофирал автомобил, обявен за издирване, не обосновава необходимостта от задържането му. Лицето е било задържано при самата проверка, автомобилът му е бил транспортиран и Н. е бил разпитван във връзка с извършвано разследване, без да се твърди или установява, че е целял осуетяване на наказателното преследване и без да е установена дори и косвена връзка на лицето с някакво престъпление. Напротив, от събраните доказателства към административната преписка се установява, че Н. напълно е съдействал на полицейските органи, предал е доброволно автомобила и документите му, обяснил е на какво основание го ползва, като в подкрепа на неговите твърдения са представени и писмени доказателства от адв. Я. П.. Поради това задържането на Н. на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР противоречи на принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, който изисква административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът се издава.

Предвид гореизложеното, оспорената в настоящото съдебно производство заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, но предвид липсата на искане в тази насока, такива не се присъждат. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Р. Н. заповед за задържане на лице рег. № 632/18.04.2013 г., издадена от полицейски орган при 08 РУП при Столична дирекция на вътрешните

работи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: